

Laboratorium 7 – Elementy programowania funkcyjnego w Python.

Języki skryptowe

Cele dydaktyczne

1. Zapoznanie z elementami programowania funkcyjnego w Python.
2. Zapoznanie z tworzeniem iteratorów i generatorów.
3. Zapoznanie z tworzeniem dekoratorów.

Zadania

1. Nie wykorzystując imperatywnych instrukcji **for**, **while**, **if**¹, opracuj implementację każdej z poniższych funkcji:

- a. Funkcja, która przyjmuje na wejściu listę ciągów znaków akronim zbudowany z tych ciągów znaków. Przykład:

```
>>> acronym(["Zakład", "Ubezpieczeń", "Społecznych"])
```

```
ZUS
```

- b. Funkcja, która przyjmuje na wejściu listę liczb i zwraca ich medianę. Funkcja nie może korzystać z modułu statistics ani żadnego innego modułu do obliczeń statystycznych. Przykład:

```
>>> median([1, 1, 19, 2, 3, 4, 4, 5, 1])
```

```
3
```

- c. Funkcja obliczająca pierwiastek kwadratowy metodą Netwona. Funkcja przyjmuje na wejściu pierwiastkowaną liczbę x oraz *epsilon* i zwraca taki y , że $y \geq 0$ i $|y^2 - x| < epsilon$.

Przykład:

¹ O ile nie zostaną użyte w ramach tzw. *list/dict comprehensions* lub [operatora ternarnego](#).

```
>>> pierwiastek(3, epsilon = 0.1)
```

```
1.75
```

- d. Funkcja, która przyjmuje na wejściu ciąg znaków, a zwraca na wyjściu słownik, w którym kluczami są znaki występujące alfabetycznie występujące ciągu, a wartościami listy słów zawierających te znaki. Przykład:

```
>>> make_alpha_dict("on i ona")
```

```
{'o': ['on', 'ona'], 'n': ['on', 'ona'], 'i': ['i'], 'a': ['ona']}
```

- e. Funkcja spłaszczająca listy. Funkcja powinna przyjmować listę, której elementami mogą być elementy skalarne lub sekwencje. Spłaszczenie polega na zmianie zagnieżdżonej struktury na jednowymiarową listę zawierającą wszystkie elementy wewnętrznych sekwencji. Spłaszczenie powinno działać na wszystkich poziomach zagnieżdżeń, tzn. wynikowa lista powinna zawierać tylko elementy skalarne. Na potrzeby zadania należy przyjąć, że elementy skalarne to takie, które nie są listami ani krotkami. Przykład:

```
>>> flatten([1, [2, 3], [[4, 5], 6]])
```

```
[1, 2, 3, 4, 5, 6]
```

2. Zaproponuj implementację następujących funkcji wyższego rzędu przyjmujących predykat *pred* (unarną funkcję zwracającą wartość logiczną), iterable (obiekt, po którym można iterować) i potencjalnie *n* - dodatnią liczbę całkowitą.

- `forall(pred, iterable)` - funkcja zwraca True, jeśli każdy element iterable spełnia predykat *pred*, w przeciwnym przypadku False,
- `exists(pred, iterable)` - funkcja zwraca True, jeśli co najmniej jeden element iterable spełnia predykat *pred*, w przeciwnym przypadku False,
- `atleast(n, pred, iterable)` - funkcja zwraca True, jeśli co najmniej *n* elementów iterable spełnia predykat *pred*, w przeciwnym przypadku False.
- `atmost(n, pred, iterable)` - funkcja zwraca True, jeśli co najwyżej *n* elementów iterable spełnia predykat *pred*, w przeciwnym przypadku False.

3. Skonstruuj klasę PasswordGenerator, która będzie obsługiwać [protokół iteratora](#). Iterator powinien zwracać kolejne losowo generowane hasła. Iterator powinien mieć następujące metody:

- `__init__(self, length, charset, count)`: funkcja inicjująca iterator z

parametrami:

- i. długością hasła oraz
 - ii. zestawem znaków, z których losowo będą tworzone hasła (domyślnie wszystkie litery alfabetu oraz cyfry),
 - iii. maksymalną liczbą haseł do wygenerowania.
- b. `__iter__(self)`: metoda zwracająca iterator
 - c. `__next__(self)`: metoda zwracająca kolejne losowo wygenerowane hasło.

Po wygenerowaniu `self.count` haseł, podnieś wyjątek `StopIteration`. Przetestuj iterator wywołując jawnie wbudowaną funkcję `next()` oraz w ramach pętli `for`.

4. Wykorzystując domknięcia, skonstruuj funkcję `make_generator` zwracającą [generator](#). Niech funkcja `make_generator` przyjmuje jako parametr jednoargumentową funkcję f i zwraca generator. Generator powinien leniwie obliczać wartości funkcji f dla kolejnych argumentów, rozpoczynając od 1.
 - a. Przetestuj funkcję `make_generator` przekazując jako funkcję f samodzielnie zaimplementowaną funkcję reprezentującą znany ciąg liczbowy, np. Fibonacciego, ciąg Catalana, etc.
 - b. Przetestuj funkcję `make_generator` przekazując jako funkcję f wybrane ciągi liczbowe zaimplementowane jako wyrażenia `lambda`, np. ciągi arytmetyczne, ciągi geometryczne, ciągi potęgowe.
5. Korzystając z modułu [functools](#), utwórz funkcję `make_generator_mem`, która działa tak, jak `make_generator`, ale memoizuje funkcję f . Implementację wykonaj w taki sposób, aby uniknąć duplikowania kodu. Zastanów się, czy możliwa jest memoizacja funkcji rekurencyjnych, a jeśli tak, to jak ją zrealizować.
6. Skonstruuj dekorator `log`, który będzie służył do dekorowania funkcji lub klas. Dekoracja ma polegać na logowaniu danych o wywołaniu funkcji z wykorzystaniem modułu [logging](#).
 - a. Udekorowana funkcja powinna logować informację o czasie wywołania, czasie trwania, nazwie funkcji oraz jej argumentach i wartości zwracanej. Dekorator powinien przyjmować poziom logowania jako argument (np. `DEBUG`, `INFO` itp.).
 - b. W przypadku udekorowania klasy, logowany powinien być fakt jej zainstancjonowania, tzn. utworzenia obiektu.

